

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.119 van 21 juni 1999
in de zaak A. 83.252/IX-1766.**

In zake : Lucas VAN DER BRACHT,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. DE KOEKELAERE,
kantoor houdende te BRAKEL,
Ommegangstraat 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Landbouw.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Lucas VAN DER BRACHT op 31 maart 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van de minister van landbouw (...), beweerdelijk gedateerd op 17 februari 1998, ontvangen door verzoeker op 16 maart 1999", waarbij hij als aangenomen dierenarts wordt geschorst voor een periode van 2 jaar ingaand op 17 februari 1998;

Gezien het verzoekschrift van 1 april 1999, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 21 mei 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 juni 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
J. DE KOEKELAERE, die verschijnt voor verzoeker en van
advocaat A. LOUF die, loco advocaat H. DIEPENDAELE
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens in de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 22 april 1997 neemt verzoeker in zijn
hoedanigheid van aangenomen dierenarts bloedstalen bij
runderen op het bedrijf van Gustaaf DE GROOTE in
Onkerzele.

Hij deponeert de bloedstalen in de daartoe
voorziene koelruimte van het laboratorium te Drongen,
zoals voorgeschreven.

Het labo-onderzoek wijst uit dat alle stalen
positief reageren voor brucellose. Bijgevolg wordt er
een tweede onderzoek gedaan. Daartoe worden door een
andere veearts nieuwe bloedstalen genomen bij de
runderen waarvan de eerste stalen volgens de door

verzoeker verschaftte gegevens afkomstig waren. Het labo-onderzoek wijst uit dat de eerste reeks bloedmonsters niet afkomstig waren van de als donors opgegeven runderen en dat het ging om ontdubbelde of mengmonsters.

1.2. Bij brief van 26 mei 1997 wordt verzoeker door de verwerende partij op de hoogte gebracht van deze bevindingen. Het bestuur besluit dat :

1. de bloedmonsters die verzoeker aan het labo bezorgde niet authentiek zijn en niet afkomstig van de runderen die verzoeker opgaf;
2. het gaat om mengmonsters of ontdubbelde bloedmonsters;
3. het bloed niet afkomstig is van runderen van Gustaaf DE GROOTE.

Verzoeker wordt gevraagd zich schriftelijk te verantwoorden.

1.3. Op 1 juni 1997 reageert verzoeker op genoemd schrijven. Hij zet uiteen dat hij inderdaad niet elk van de dieren waarvan hij een staal had genomen correct heeft kunnen identificeren tengevolge van de slechte staat van de stalinventaris van de genoemde veehouder.

Wat de bewering betreft dat de stalen niet authentiek zouden zijn staat hij, zo antwoordt verzoeker, voor een raadsel. "Waarom", zo betoogt hij, "zou ik 13 buisjes gaan besmetten met een ongecontroleerd dier? Ik beschik niet over een 'dubieus' beest om zoiets uit te voeren. Zijn er anderen in het spel? Een hypothese : niet zo lang geleden botste ik in de frigo van het labo op een veekoopman (geen cliënt). Hij stond de serobulletins van het afgeleverde bloed te lezen. Hij vond die frigo wel gemakkelijk maar toch ook 'gevaarlijk' om iemand een loer te draaien."

1.4. Bij brief van 29 oktober 1997 wordt aan verzoeker onder de hoofding "tuchtprocedure" meegedeeld dat de laboresultaten aangetoond hebben dat :

1. de bloedmonsters niet authentiek waren en niet afkomstig van de runderen die verzoeker ermee had geïdentificeerd;
2. dat het ging om mengmonsters of ontdubbelde bloedmonsters;
3. dat hij geen bloed had genomen bij runderen van Gustaaf DE GROOTE maar dat het bloed afkomstig was van runderen van een ander beslag, dat dit kan aanleiding geven tot een tuchtstraf en dat hij verzocht wordt zijn schriftelijke verdediging over de voornoemde feiten in te dienen. Tevens wordt hij erop gewezen dat hij zich mondeling kan verdedigen op vrijdag 21 november 1997, dat hij zich daarbij kan laten bijstaan door een advocaat en dat hij indien hij dat wenst vooraf inzage kan nemen van zijn dossier.

1.5. Verzoeker wordt dan op 21 november 1997 gehoord omtrent de feiten die hem met de brief van 29 oktober waren meegedeeld. Hij verklaart dat hij bij zijn schriftelijke verklaring blijft. Hij ontkent niet dat de identificatie van de dieren niet in orde was en legt uit waarom hij er niet in geslaagd is de dieren correct te identificeren. Hij betwist de resultaten van het labo niet maar betwist wel dat hij de onderzochte stalen heeft genomen. Hij herhaalt dat hij geen reden had om de stalen te vervalsen en dat hij dat ook niet heeft gedaan. Hij bevestigt dat hij van 13 individuele dieren stalen heeft genomen en dat het niet uitgesloten is dat de stalen in het labo werden vervangen daar dit voor iedereen toegankelijk is.

1.6. Bij ministerieel besluit zonder datum wordt verzoeker dan geschorst als aangenomen dierenarts

gedurende een periode van twee jaar ingaand op 17 februari 1998. Dit is de bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat DR. VAN DER BRACHT ontkent bewust stalen te hebben ontdubbeld of gemengd. Dat hij evenwel de uitslagen van het labo niet betwist maar hiervoor geen verklaring kan geven; overwegende dat hij toegeeft dat de identificatie van de dieren niet correct was;

Overwegende dat een aangenomen dierenarts zeer nauwgezet de hem opgedragen taken dient uit te voeren en dat door een dergelijke onverantwoorde handelwijze de dierziektenbestrijding in het gedrang wordt gebracht;

Overwegende dat de voorgestelde tuchtmaatregel in overeenstemming is met de vastgestelde feiten".

1.7. Over het verder verloop van de feiten zijn de partijen het niet eens.

Verwerende partij stelt dat zij bij gewone brief van 17 februari 1998 aan verzoeker een kopie overmaakte van het ministerieel besluit waarbij hij als aangenomen dierenarts werd geschorst voor de duur van twee jaar.

Verzoeker stelt dat hij niets kreeg en van de zaak niets meer hoorde tot hij met een brief van 24 februari 1999 opgeroepen werd door de orde der dierenartsen om zich te verantwoorden voor de feiten die aanleiding gaven tot een schorsing door het ministerie van Landbouw. Hij zou dan aan de orde der dierenartsen gevraagd hebben welke schorsing hij zou hebben opgelopen en voor welke feiten waarop hij van de Orde vernam dat hij voor twee jaar geschorst was met ingang van 17 februari 1998.

1.8. Op 16 maart 1999 ontvangt verzoeker dan een brief van de verwerende partij waarin deze hem meedeelt dat zij uit welingelichte bronnen heeft vernomen dat hij zijn schorsing van twee jaar ingaand op 17 februari 1998

niet respecteert. In bijlage stuurt zij een afschrift mee van het ministerieel besluit waardoor hij werd geschorst en van een brief van 17 februari 1998 waarmee dit afschrift hem zou zijn overgemaakt.

1.9. Op 22 maart 1999 stuurt de Veterinaire dienst Oost-Vlaanderen van het Bestuur voor de Dierengezondheid en Kwaliteit van de Dierlijke Producten aan verzoeker een brief waarbij hij laat weten dat het hoofdbestuur heeft meegedeeld dat verzoeker is geschorst met ingang van 17 februari 1998 en dat hij dus geen taken van aangenomen dierenarts meer mag uitoefenen. De dienst laat hem weten dat hij de varkenshouders en de rundveehouders waarmee verzoeker een overeenkomst had voor de diergeneeskundige controle zal verwittigen van zijn schorsing.

1.10. Verzoekers raadsman reageert onmiddellijk en vraagt om verzoekers cliënten niet te verwittigen totdat het onderhoud dat hem was beloofd met het Hoofdbestuur in Brussel zal hebben plaatsgevonden.

Wanneer daarop geen reactie komt dient verzoeker een vordering in kortgeding in bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde om te bekomen dat aan het ministerie verbod zou worden opgelegd gedurende dertig dagen om verzoekers cliënten op de hoogte te brengen van zijn schorsing. Deze vordering wordt door de voorzitter ingewilligd bij beschikking van 24 maart 1999.

1.11. Op negenentwintig maart dagvaardt verzoeker de verwerende partij opnieuw om te verschijnen in kortgeding voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van Oudenaarde om haar het verbod te horen opleggen het schorsingsbesluit of de inhoud ervan mede

te delen aan derden in afwachting van de uitspraak over de bij de Raad van State aanhangig te maken procedures;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als middel aanvoert dat de bestreden beslissing steunt op feiten die ten onrechte als bewezen werden beschouwd; dat hij stelt dat de bestreden beslissing er namelijk van uitgaat dat bewezen is dat verzoeker bewust de stalen heeft ontdubbeld of gemengd terwijl geen enkel element in het dossier of in de beslissing wijst op enig opzet of bewust handelen van verzoeker; dat hij erop wijst dat hij zowel in zijn schriftelijke argumentatie aan de inspecteur-dierenarts van 1 juni 1997 als bij zijn verhoor op 21 november 1997 heeft gesteld dat de bewaring van de bloedmonsters in de frigo van het labo geen enkele waarborg biedt omdat de koelruimte voor iedereen vrij toegankelijk is en de bloedstalen er onbeschermd en vrij manipuleerbaar zijn voor iedereen, wat hij ook door een deurwaarder heeft laten vaststellen, maar dat de verwerende partij dit niet heeft nagetrokken en er eerder van uitgaat dat verzoeker het bewijs moet leveren van zijn onschuld terwijl het juist aan haar toekomt te bewijzen dat

verzoeker schuldig is aan manipulatie van de bloedstalen;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het analyseresultaat van de bloedmonsters afkomstig was van een erkend laboratorium en dat verzoeker nooit het tegenbewijs heeft aangebracht dat er met de resultaten was geknoeid; dat zij verder stelt dat de aangenomen dierenarts in toepassing van artikel 43bis van het koninklijk besluit van 6 december 1978 betreffende de bestrijding van de runderbrucellose de monsters moet laten toekomen op het provinciaal laboratorium en dat verzoeker geen enkel bewijs levert van een eventuele vervalsing of verwisseling van stalen;

2.1.3. Overwegende dat uit het bestreden besluit blijkt dat verzoeker werd gesanctioneerd wegens twee onregelmatigheden namelijk onregelmatige bloedstaalname van runderen en onvolledige identificatie van deze runderen; dat uit de verdere motivering van het besluit blijkt dat met deze onregelmatige bloedstaalname bedoeld wordt dat hij de stalen zou hebben gemengd of ontdubbeld vermits er wordt overwogen "dat (verzoeker) ontkent bewust stalen te hebben ontdubbeld of gemengd; dat hij evenwel de uitslagen van het labo niet betwist maar hiervoor geen verklaring kan geven"; dat uit deze overweging ook blijkt dat dit feit als bewezen wordt beschouwd omdat verzoeker de uitslagen van het labo niet betwist, en hij er geen verklaring voor kan geven; dat het verweer van de tegenpartij naast de kwestie is waar het stelt dat verzoeker de analyseresultaten niet betwist; dat hij inderdaad niet betwist dat het labo de stalen op een juiste manier heeft geanalyseerd maar dat hij wel betwist dat de geanalyseerde stalen niet deze zijn die hij heeft genomen en naar het labo heeft gebracht; dat het correct is dat verzoeker geen verklaring kan geven voor de resultaten van de analyse maar

dat dit niet volstaat om te besluiten dat hij met de stalen heeft geknoeid; dat het vooreerst niet aan verzoeker is, maar wel aan de verwerende partij om te bewijzen dat verzoeker de stalen heeft ontdubbeld of gemengd en dat ten tweede verzoeker heeft geantwoord dat hij voor een raadsel stond betreffende de stalen en de aandacht gevestigd heeft op de mogelijkheid dat er met de stalen zou zijn geknoeid vermits de koelruimte met de stalen toegankelijk bleek te zijn voor niet toegelaten personen; dat het niet blijkt dat de verwerende partij ook maar enige aandacht zou hebben besteed aan dat verweer van verzoeker terwijl dit, zoals blijkt door een proces-verbaal van een deurwaarder, dat weliswaar dateert van ná de bestreden beslissing, niet kan worden afgedaan als dermate ongeloofwaardig dat het geen verdere aandacht verdiende; dat niet blijkt dat het eerste weerhouden feit terecht als afdoende bewezen kon worden beschouwd; dat, vermits de sanctie gesteund is op twee tekortkomingen en het niet evident is dat alleen voor de toegegeven onjuiste identificatie van de dieren dezelfde sanctie zou zijn opgelegd het middel ernstig is;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker aanvoert dat de bestreden schorsing voor hem zowel een moreel als een materieel nadeel meebrengt; dat hij uiteenzet dat de bestreden maatregel hem een odium oplegt en dat het zijn reclassering bemoeilijkt, dat, erger dan de onmiddellijke en belangrijke inkomensderving tijdens de periode van schorsing, het feit is dat de schorsing ook een negatieve invloed zal hebben op zijn private praktijk gezien het van officiële zijde betekende wantrouwen dat zijn cliënteel zal beïnvloeden en het feit dat het cliënteel relaties zal aangeknoopt hebben met andere dierenartsen vermits het geen beroep meer mocht doen op verzoeker tijdens zijn schorsing, dat het materiële

nadeel trouwens moeilijk te herstellen zal zijn want het zal achteraf moeilijk te berekenen zijn daar een aangenomen dierenarts vergoed wordt per prestatie;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het inkomensverlies niet zo groot is als verzoeker voorstelt vermits hij zijn privé-praktijk verder kan blijven uitvoeren;

2.2.3. Overwegende dat een schorsing van twee jaar de goede naam en faam bij de cliënten ernstig in het gedrang brengt, met alle repercussies van dien voor de verdere loopbaan van verzoeker; dat dit volstaat om te besluiten dat in casu een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanwezig is; dat derhalve ook aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van de minister van landbouw (...), beweerdelijk gedateerd op 17 februari 1998, ontvangen door verzoeker op 16 maart 1999", waarbij Lucas VAN DER BRACHT als aangenomen dierenarts wordt geschorst voor een periode van 2 jaar ingaand op 17 februari 1998.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op eenentwintig juni
1900 negenennegentig, door :

de H. A. BEIRLAEN, wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.